

LO GERONÉS

SETMANARI PORTA-VEU DEL "CENTRE CATALANISTA DE GERONA Y SA COMARCA,"

PREUS DE SUSCRIPCIO

Gerona	1	peseta	trimestre
Fora	1'50	id.	id.
Extranger..	1'50	id.	id.
Un número, 10 céntims			

Administració y Redacció

SABATERIA-VELLA 2 1.er

ANUNCIS Y COMUNICATS

Preus convencionals

De tots los llibres, folletos, etc., que 's remetin á la Redacció, se 'n donará compte en lo Setmanari.

Any 2.^{on}

Dissapte, 5 de Janer de 1895.

BIBLIOTECA PUBLICA
GIRONA

Núm. 40.

SECCIÓ GENERAL

Com obran les Corporacions forals

La premsa de Nabarra comenta aquestos dies lo nobilíssim acort prés per llur Diputació Foral y provincial de publicar cada any los seus comptes, á fi de que los habitants del heróich y antich Regne se tormin cabal idea de la administració provincial ab lo conexement exacte dels ingressos y gastos de la Corporació cridada á regirla y governarla, en la esfera y pels medis establerts pel Dret vigent á Nabarra.

De nobilíssim calificám aquest acte perque realment no estant la Diputació obligada per les disposicions generals, ni per les especials del Regne, á donar comptes al poder central ni á cap entitat foral, la seua conducta respón á móvils esclusiament voluntaris. La Diputació de Nabarra, com les de Guipúzcoa, Álava y Vizcaya, no tenen cap superior gerárquich en l' orde económic administratiu, ni venen obligades á donar publicitat als seus ingressos y gastos, ni ningú pot demanarlashi compte de sos ingressos y de l' us d' aquestos en los serveys provincials.

Ciar está qu' aquesta autonomia que les Diputacions bascongades fruixen, es major, en cert sentit, de la que gojaván sots l' imperi del dret foral; ja que llavors les Juntes Generals residenciavan á les Diputacions, escoltant y resolvent tot genre de reclamacions contra la gestió d' aquestes, y podent, de consegüent, entendre y judicar de tots los seus actes.

La desaparició d' aquelles admirables Assamblees y la independència relativa de les actuals Diputacions de les autoritats y organismes del Estat, ha fet d' aquestes Corporacions provincials uns poders verament irresponsables, constituint uns organismes *sui generis*, que donada sa formació per medi del sufragi universal y la consegüent influencia en ella de les lluytes y les passions de partit, podia haver sigut de deplorables resultats pera la administració y la pau material d' aquestes provincies.

Es precis, no obstant, reconèixer que en termes generals la honradesa euskara ha sabut salvar los perills propis de tant privilegiada situació y la administració provincial, sots lo punt de mira de la recta gestió dels interessos materials, dintre l' péssim estat de dret imposat per los poders centrals, no ha sigut objecte de quexa, protesta, ni reclamació de ningú en nom del bé general.

Pero la diputació foral de Nabarra ha volgut anar més enllá; ha volgut donar rahó dels seus actes en aquest sentit al poble nabarro; ha volgut mostrarli tots sos comptes; de tal manera que si fins ara cap persona honrada dubtava de la bona gestió dels recursos materials de la provincia, per més que ignorás lo detall de la seva inversió, d' aquí endavant veja confirmat sont just juhi, per lo conexement exacte dels comptes provincials, apartant fins la més petita sombra de sospita dels maliciosos, que 'n lo mon modern may ne faltan en lloch.

Nos sembla, donchs, ociós, ponderar ab més estenses consideracions les excelencies del lloable acte de la Diputació foral de la provincia germana; acte que potser está cridat á esser seguit ab l' exemple per les Diputacions Bascongades, quina delicadesa y pulcritud no podrá consentir que cap altre's aventatji en les vies del perfeccionament de les prácticques administratives; no, certament, perque la publicitat dels seus pressupòsits y dels seus comptes sia necessaria pera que l' pays tinga la seguretat de que 'ls recursos provincials son administrats rectament y honrada.

Felicítám, donchs, á la insigne Diputació foral de Nabarra per son nobilíssim acort y felicítám també al poble que te la ventura d' esser administrat per una Corporació que, després d' haver defensat d' un modo tant admirable los seus drets y 'ls seus interessos davant del Govern, dona novament aquesta galant mostra de la justícia, del zel, de la honradesa y de la delicadesa en que inspira una ges-

tió que té de formar época en la historia de Nabarra y s' ha d' escriure en les seues planes esplendoroses ab caràcters inesborrables.

(De El Fuerista.)

De la predicació en llengua catalana

Maná Cristo Senyor nostre que son Evangeli fos predicat en totes les llengües; y en totes se predicá y se predicá. May potser hi ha hagut llengües més aristocrátiques, literariament parlant, ni més esteses que les que dominavan en temps de la predicació dels apóstols; y no obstant, aquestos enviats de Deu, il·luminats per lo Esperit de Veritat, parlan á cada hu ab sa llengua vulgar. No es la sagrada predicació un exercici literari, sino una arma espiritual, per lo qual, l' objecte de l' home apostólich es essencialment práctic, y fins podriam dir utilitari en lo bon sentit de la paraula. No es un artista qui s' esforça en delectar; no es un home de mon qui cerca la fama de distingit; no aspira al honor d' esser contat entre l' número dels qui 's regeixen per la llei de lo que l' mon ne diu lo bon gust; es essencialment amich del poble, no fa diferencies de classe, tan estima l' ánima del rich com la del pobre, potser encara més la d' aquest que la d' aquell, puig Jesucrist fou pobre, y lo pobre es desatés y desgraciad; salvar ánimes, vetaqui la empresa del predicador apostólich. Y pera lograr aquest objecte, no hi ha medi més á propòsit que l' d' usar la llengua popular y materna. Deya l' il·lustríssim Claret que, predicant en catalá havia convertit y tornat á bon camí á un número extraordinari de cristians; y que predicant en llengua castellana eran contats los que havia lograt que cambiessen lo cor; y es perqué, com deixá escrit nostre respectabilíssim metropolitá, Excelentíssim Vilamitjana, la llengua materna es la llengua del cor y dels purs afectes. L' artifici may iguala á la naturalesa, y l' us d' una llengua que no es la propia, ni del predicador ni del oyent, es causa d' un verdader entorpiment en la transmissió de la fé y de la pietat. Es cert que la difusió de la gracia es cosa enterament sobrenatural; pero també ho es que la millor preparació pera rebre la gracia es la purificació de la naturalesa, es á dir, que los elements que li componen es precis no sien viciats per cap element estrany á ella; de consegüent l' us de la llengua propia, verdader verb intelectual de l' home, es lo medi natural que més se lliga ab la difusió de la gracia sobrenatural, mentres que una llengua estranya no es l' instrument propi pera espargir sobre l' esperit humá la celestrial rosada que purifica la ánima, fertilisa lo cor y mitiga la ardor del desorde de les passions.

En efecte, quan lo predicador usa una llengua que no li es propia, parla com á trabat; encara que haja lograt dominarla y ferla instrument dócil de sa inteligencia y voluntat, may arriba á la compenetració, al matrimoni indisoluble del concepte y de la paraula; y si es axó un obstacle gravíssim en matèries purament literaries qué ha de succehir en punt á Religió, en que 's tractan doctrines celestials, difícilíssimes d' esser tractades en humá llenguatge, ó bé matèries referents al esperit de l' home, en lo més íntim, més ocult y més difícil de penetrar? Perqué es aquest assumpto de la predicació, considerat seriament, del tot interior, sa eficacia se funda *in ostensione spiritus et virtutis*, en una força espiritual que venç y avassalla per la manifestació d' una influencia divina; es *Deus in nobis*, lo humá ha d' esser atret per lo divi, y aquest *quid divi* y sobrenatural ha de manifestarse; l' home, de sí res hi pot posar, pero pot tráuren molt, posant impediment á la manifestació (*in ostensione*) del esperit y de la virtut de Deu; y la llum espiritual com la material, s' estén ab major facilitat quan no troba obstacles en son camí. Tothom sab que en los grans moviments del esperit, que en les crisis de l' ánima, que en las elevacions del cor, hi ha un despullament sublim, en virtut del qual, la naturalesa, despres de tota habitut adquirida, apareix en sa integritat; y aleshores, tingáu per cert, que si alguna intergecció, si algún

crit del ánima surt del vostre interior y articula la vostra llengua, será usant lo llenguatge que us es propi y material. Per axó, los predicadors de grans efectes que havém sentit en nostra terra, tots predicavan en catalá; y quan dihém de grans efectes, no 'ns referim á aquells que si 'ls sentissem fora de lloch sagrat, sembla que 'ls galardona ríam ab un picament de mans, sino á aquells qui enfonzan en nostre cor la espasa de la Justícia divina, sentnos destilar silencioses y amagades llágrimas, ó bé infundint en nostre esperit la llum de la gracia y de la fé, aromatisada ab la íntima olor de Cristo. Estám convènts, de que si 'ls predicadors de Catalunya predicassen en catalá, desapareixerian de la trona la major part de defectes que avuy en ella se notan. La ampulositat y profana elegància, tant del gust de nostre sigle amant de superfluitats, com impropies del esperit del cristianisme, quedarian vençudes per la casta simplicitat de la expressió y la inferior hermosura del concepte; en lloch de tractarse matèries altisonants, qüestions socials y de dret públich, reservades per sa naturalesa als verdaders mestres, y que es ridícol parlarne devant de la major part dels audients, lo sant Evangeli de Jesucrist, Fill de Deu, tornaria á esser lo aliment que 's distribuïria á tots los fidels. Y es d' advertir que aquest caràcter práctic y concret sobressurt en la historia de la verdadera eloqüencia sagrada de nostre pays. Desde aquell ángel de la divina paraula, qui volá per la Europa fent ressonar en totes ses aïraus la trompa aterradora del judici final, Sant Vicens Ferrer, verdadera resurrecció del esperit de Sant Pau y honor de la gent catalana, fins á nostres dies, trobám sempre la predicació encaminada á un fi útil; son los predicadors gent qui de veras treballa sobre l' esperit del poble pera ferlo conforme al esperit de Cristo. La exposició dels Evangelis, la catequística cristiana fins en lo més alt de la divina revelació, la impugnació dels vicis y l' foment de les virtuts, vet aquí lo material que 's conté en los sermons dels qui conrenaren per llarchs segles en nostre pays la fé de Cristo. Y no es que 'ls faltás talent per la gran eloqüencia, com pot serne testimoni, entre altres, lo magnífich prólech de la traducció catalana del llibre de Sant Bernat ó sa germana Humbelina, que 's pot posar al costat dels més escullits troços de Granada y de Bossuet; més aquells antichs catalans, ni teórica, ni prácticament, eran amichs del *art per l' art*, sino que, descubrint en l' humá llinatge una fi valitat, á la consecució d' ella encaminavan tota sa sabiduria.

Mes si l' us d' una llengua forastera porta grans inconvenients, mirant la cosa de part del predicador, y posa obstacles á la expedició de la gracia, també es digne d' esser considerat lo gran defecte que importa respecte del auditori. Cap y al últim la classe més numerosa y més digne de atenció del ministre evangélich es lo poble, y aquest es cert que ó no entén lo castellá ó l' entén malament, segons frase del Reverendíssim Doctor Vilamitjana, Arquebisbe que fou de Tarragona. Nous fieu de que l' poble devegades vos demane lo sermó en castellá; es aleshores que, corromput per lo mal exemple dels qui ell té per sabís, parla mogut més per la amor de la vanitat, que no per la de la veritat. Qui vulga agradar que predique en castellá; més qui vulga aprofitar, que ho faça en la nostra propia llengua. Y aprofitám aquesta ocasió pera parlar contra un abús que 's va introduhint, com tants d' altres, en nostres democrátichs temps, en contra del caràcter popular y de unió que distingeix al cristianisme. En efecte; per la Iglesia no hi ha més que un poble cristiá, com Cristo no tingué més que un veritable cos; sabís é ignorants, richs y pobres forman un tot, una massa compacta, sens distinció de gerarquía; aquesta democracia es la honor de la nostra Iglesia; lo temple es la casa payral de tots, no deuen los cristians anarhi per classes, no deuen per lo tant la paraula divina fer diferencies, ni predicarse, fora raríssimes excepcions, sermons pels senyors y sermons pels pobres, axis com los richs moderns construexen barris pels obrers y barris pels senyors; no, Cristo de tots los ordes socials ne feu un poble; tots, donchs, devém juntament

peratives, banchs populars, caxes de estalvis y ooses semblants; pero aquestes no eran més que cataplasmes, aygues tèbies y tisanes aplicades al cos social, malalt d' una dolencia grave.

Los Governs han assajat noves formes de associació. Austria dictà la llei de 1883 conservant los antics gremis, los *innungen* ó primitives *guildes*, obligan tals artesans a ingressar en un gremi pera gosar de certs drets. La llei austríaca de 1883 enclou una tendència al socialisme del Estat, pero obcheix a la necessitat de buscar en lo sistema corporatiu la salvació económica del país.

Altre tant succehí a França; la nació dels Grevy, dels Ribot, dels Lockroy, dels Juli Simón, la França radical de Gambetta, la França tant revolucionaria y atea, avuy com ahir se retorna contra sos progenitors, y per la llei de *Març de 1884* se deroga la llei de 1891, que suprimí los *gremis*, restablintlos en forma de *Cambres sindicals* y de *Sindicats professionals* d' obrers. ¡Quin cambi, senyors, tant extraordinari!

La França revolucionaria d' avuy regoneix que 'ls revolucionaris d' ahir s' equivocaren, que 's precis tornar al règimen corporatiu, que la llibertat radical y absoluta del treball es un principi fals, que 's precis acostar los mestres als oficials, los empresaris als obrers, lo capital al sóu.

Y lo mateix se pensá a Italia, a Bélgica, a Alemanya. Per tot les lleys vingueren en auxili de les classes treballadores, per tot se torna al sistema antich, ressuicitant los gremis ab forma de *Trades unions*, de *Cambres sindicals*, de *Unions de oficis* y de *Corporacions lliures*. Sobre axó no queda ja cap dubte. En los estats europeus s' estima com una necessitat lo sistema gremial y se regoneix que 's urgent procedir a sa reorganización.

Conforme ab lo criteri governamental, entenen també los publicistes contemporanis de més autoritat y fama, que la reorganización del sistema corporatiu s' imposa, com deya lo senyor Perez Pujol, com un postulat de la rahó y de la historia.

Llarga es la bibliografía referent a la qüestió gremial. Sols vos diré, senyors, que escriptors de les més oposades escoles convenen en que 's necessari acomodar l' esperit corporatiu antich als temps actuals. Lo mateix Adolf Prins y Laveleye, que Coudé Janet, lo mateix Charles Perin que Hubert-Valleroux, lo mateix Fluxo Brentano, que son compatriota Wilda, lo mateix Perez Pujol, que l' il·lustre valencià Tramoyeres, tots están d' acord en oposar al règimen individualista lo règimen gremial, com únich medi d' atacar al socialisme y donar solució a la gravíssima qüestió obrera. Y per si fos poca la autoritat d' aquestos escriptors, un home extraordinari, un portento de sabiduría y virtuts, nostre santíssim Pare lo Papa Lleó XIII nos diu terminantment en sa Enciclica *Humanum genus*, que 'ls gremis y corporacions obreres deuben reorganizar-se acomodant-se al caràcter y necessitats de la época en que vivim, doctrina que recalca en altre document no menys admirable, en la Enciclica *De conditione officum*.

No hi ha dubte, senyors, que ab tals arguments de rahó y autoritat es arriscat defendre les conclusions de la vella economia smithiana. Avuy exigexen la reorganización gremial les mateixes rahons que 'n lo segle XIII, rahons de orde polítich, económic, social y religiós.

D' igual manera que 'ls gremis serviren de base als Concells, crearen la classe mitja, emanciparen al vassall y s' oposaren a les tiranies feudals, avuy es precis ressuicitarlos pera redimir al ciutadà, víctima d' un feudalisme parlamentari no ménos absorbent que l' antich. Abans los vassalls anavan a pagar sos censos al castell, ara les peregrinacions se dirigexen a uns altres castells, ahont habitan també los santons de la política centralista. (*Rialles*.)

En la Etat Mitjana l' obrer, l' artesá aislats, res podían contra 'ls senyors y 'ls guerrers; los hi fón precis organitzar-se, agruparse pera ostentar una representació política, pera constituir un element social, una força dintre l' Estat. També vosaltres res podéu aislats, sens formar un cos, sens tenir personalitat com entitat colectiva. Ab tantes garanties liberals, ab tantes lleys democràtiques, ab lo tresor del sufragi universal, res valéu, res podéu. Ja sabéu com se vota a Espanya. Los morts van a les urnes: a molts de vosaltres vos succehiria votar contra vostra voluntat y sens sortir de casa. Ja sabéu com se forman los Municipis, com se elegexen les Diputacions y 'ls representants en Cortis. ¡Ah! no, senyors; axó no deu continuar així; lo comers y la industria no poden esser esclaus de ningú; lo comers y la industria denhen esser completament lliures. (*Grans aplaudiments*.)

Al sufragi individual, fals é injust, déu substituir la representació per gremis y classes. En la societat no 's concibeix al individu aislats, sino unit a sos semblants, dintre de una classe social determinada. Lo sufragi universal es una farsa semblant a la del Jurat. Precisament fa l' apologia d' aquest últim lo que se 'n deya fa poch dies un Magistrat amic: que en certa Audiencia succehí que de tretze veredictes dictats en curt espay de temps, dotze foren absolutoris. ¡Axó es, senyors, lo colmo de la llibertat y de la democracia!

En l' orde social iguals rahons demostren la necessitat del sistema corporatiu. Una falsa idea d' igualtat, de cosmopolitisme, d' independència personal ha destruit la ri-

ca varietat de los costúms, usos y tradicions dels pobles. Un desconsolader uniformisme nos féu pensar, viure, discurrir, y fins vestir a tots ab arreglo a un patró universal. Aquesta societat a força de voler nivellarho, iguallarho y confondreho tot, ha arribat a esser andina, sens fé, sens ideals y sens creencies. Les costúms populars, les festes, les tradicions religioses, les expansions de la llar que sostenian y fomentavan los gremis van desaparreguent ab l' esperit igualatori d' una falsa democracia anti-cristiana. La vida social es una lluyta permanent, un palench de odis, de rezels, desconfianses y egoismes. *Lo stressgle for life* es la característica de nostres temps.

Les rahons de naturalesa religiosa que militavan en lo segle XIII pera mantenir los gremis, son les mateixes que en nostres dies. Allavors fón necessari oposarse als bárbrers y sarrahins encenent la teya de la fé cristiana pera illuminar ab ella les negres cavorques del error y espargir per tot la llum de la veritat. Allavors convenia agrupar als cristians contra 'ls infidels, regularisar los hàbits del treball en lo taller y sembrar en los cors del pobre y del obrer la llavor de la fé que havia de portarlos a morir en los camps de batalla.

Avuy encara es més necessari lo gremi en aquell concepte, perquè l' artesá y l' obrer arrastrats per los propagandistes del socialisme y del anarquisme han negat la fé, han girat les espalles a la veritat católica, han apostatat de la religió de sos pares, y per consegüent, viuen pitjor que 'ls bárbrers dels segles mitjós, perquè aquells venian de les tenebres y trobaren la llum, y nostres obrers fugen de la llum buscant afanosos les tenebres. Falta avuy la caritat en lo rich, la temperansa, la sobrietat, perquè faltan les idees religioses: l' obrer, lo pobre odia al rich per la mateixa rahó. Los homes han retornat als primers segles de la invasió germanica. No es exageració: avuy som també los bárbrers de ahir. (*Bravos y aplaudiments*.)

Es necessari, senyors, tornar al règimen gremial. Vosaltres acabéu d' escoltar les irrefutables rahons que axis ho demostren. Més, ¿cóm déu plantejarse una reorganización gremial? Y una vegada exposades les teoríes principals, ¿cóm podria lo *Círcol Mercantil* de Santiago ensajar quelcóm d' útil en aquesta ciutat, no sols secundant les concehins de 'ls grans sociòlechs y estadistes moderns, sino obcheint a la véu augusta de Lleó XIII? Axó seria ja materia per' una nova conferencia y jo me trobo en lo cas de demanar mil perdons per havervos molestat ab aquesta pesada y llarguíssima disertació. He dit.

(De La Unión Gallega.)

Secció Literaria.

LOS SENYORS REYS

Ja hem passat lo Nadal: los barcelonins l' han disfrutat ab molta alegría, comprant galls y fent gran matansa, mentres qu' en la propia diada se dedicavan als plahers gastronómichs y a las expansions de familia que son de rigor.... Ara encara no hem acabat: ara vé l' any nou, ara venen los Reys. ¡Los Reys!... Los Reys son la festa de la gent menuda, y 'ls aparadors de las botigas apareixen enlluernadors: hermosíssimas *pierrètes*, pallasos, cunyans económic, africanitas, moblatges, etc. etc., surt tot allí pera tentar a la gent menuda. Las mamás s' hi veuen perdudas si 's proposan passejar pel carrer de Fernando, porque ells ab uns ulls molt grossos ho admiran tot y tot ho volen tenir.... Y la mamá carinyosa qu' observa las maniobras del seu fillet, l' hi pega una estrabada bandadosa y l' hi diu tota seria:

—Caminém, fill méu, caminém que no seriam a temps a casa.

Y lo fillet camina ab recansa, prometentse las felissas, si los senyors Reys se dignan portarhi un *pierrè* ó un carril com aquell qu' ha vist.... Avuy precisament, passejantme pel carrer de Fernando, he vist a una elegant senyora qu' entrava a casa en Llibre y tota riallera triava una senyoreta de vestit blanch qu' estava sentada en sa cadireta en l' aparador: no sé si la senyoreta en qüestió n' estaria ressentida, pero l' elegant senyora vacil·lava.... A la fi agafá a la senyoreta vestida de blanch, mentres que al costat meu hi havia una nena que cridava:

—Mamá, n' voldria una com aquesta.

La mamá en qüestió agafá sa filleta per la má y tirá Rambia amunt.

Jo crech que los desenganyos dels senyors Reys son los primers desenganyos de la vida, dels que un s' en recorda sempre: jo voldria qu' els nens conservessin l' il·lusió fins que quasi ja fossin grans: es tan bonich alló d' escriurer als senyors Reys y anar a esperarlos!.... Perqué alló de dir al nen: mira, fill meu, los Reys s' han acabat, es molt trist, encara que la picardia s' ho espera. Y la picardia es la que ho fa perdre moltes vegadas.

Pero los barcelonins no fan lo que fem nosaltres a la provincia de Gerona: no fan cagar lo tió. Aquesta es una diversió qu' entreté agradablement a n' els grans y a n' els petits. Lo tió es un tascó ben gros foradat qu' es puja del celler y se posa a suhar a la xemeneya, abrigantlo ab una flassada porque no se refredí: una vegada fet aixó, arriba la quitxalla armada de bastons, y vinga clavarhi palissa.

—Tió, tió caga turró; tió, tió caga turró.

Y aixó ho cridan ab tota la força de sos pulmons, mentres los ulls los hi espurneja d' alegría porque veuen que 'l tió caga turróns, joguinas, neulas.... mentres que al més dolent, l' hi caga per final una seba. Aquesta es una diversió íntima de familia, molt propia de Nadal, y qu' ofereix un encís encantador: de vegadas perá fer cagar lo tió s' invitan als íntims amichs de la familia, que contemplan y prenen part a la diversió general. Lo tió fa com los senyors Reys: quan s' hi fica la picardia desapareix, prometentse los nens ja grans y homes ferho ab la seva quitxalla si may se casan.

De totes maneres, jo desitjo a la quitxalla qu' ara somia, que 'ls Reys Melchor, Gaspar y Baltasar siguin ben condescendents y 'ls hi portin foras cosas, sobre tot si han sigut bons minyons.

Francisco Bosch.

Barcelona 29 de Dezembre de 1894.

ESPERANÇA

Be ho he probat, més no he pogut, cent voltes de mon cervell borrar la teva imatge, més, bella amor, fora ménos difícil girar dels rius la ruta ja traçada.

Si 't veig, amor, fort lo meu cor batega com un volcá qu' a dins mon ser esclata y transformantse en un sospir jo sento s' esplaya l' amor pur qu' omplena l' ànima.

Y quan tot sol, retut ja de la vida, me quedo reposant dintre ma cambra, acluco 's ulls y 't veig, com may hermosa, flor de roser qu' un raig de sol mitg-bada.

Per tú, com may, a dolls la força sento en l' aspre lluyta de la vida humana pera blincar sobre 'l terreny l' esquena y regat ab suho' un tresor buscarte.

Més ¡ay! serás d' un altre, 'l cor m' ho dicta, pero sé un illoch hent may lo goig s' acaba y allí serás ben meva, jo ho espero, que 'n somais m' ho ha promés l' Angel que 'm guarda.

Adéu, amor, a fins el cel.

No 'm deixis

viandant per lo mon dolça esperança.

NARCÍS DE FONTANILLES.

Secció Religiosa.

SANTS DE LA SETMANA.

- Dissapte, 5.—S. Telesforo, p. mr. y sta. Emilliana, vg.
 - Diumenge, 6.—LA EPIFANIA Ó LA ADORACIÓ DELS TRES SANTS REYS, GASPAR, BALTASAR Y MELCHOR.—(I. B.)
 - Dilluns, 7.—S. Ramón de Penyafort, cf. y s. Juliá, m.—*S' obren las velacions.*
 - Dimars, 8.—S. Teófilo, diaca y s. Eladi, mr.
 - Dimercres, 9.—S. Juliá, mr. y sa esposa sta. Basilisa, vg.
 - Dijous, 10.—S. Nicanor, diaca mr. y s. Gonzalo de Amarané, cf.
 - Divendres, 11.—S. Higini, p. mr. y s. Salvi, mr.
- Lluna plena a les 6 h. 37 m. matí, en Cáncer.—Revolt, gels y humitats.*

QUARANTA HORES.

Avuy se troban en l' iglesia de Sant Martí. Demá comensarán en l' iglesia de les Bernardes.

Secció Comercial.

Mercat de Gerona del die 29 de Dezembre.

Especies.	Mesures.	Pessetes.
Blat.	QUARTERA DE 80 LITRES.	13
Mestay.	"	11'50
Ordi.	"	7'50
Segol.	"	10'50
Civada.	"	7
Besses.	"	12'00
Mill.	"	14'00
Panis.	"	15'00
Blat de moro.	"	11'50
Fajol.	"	00
Llobins.	"	8'00
Fabes.	"	11'50
Fabó.	"	12'50
Fassois.	"	25'00
Monjetes.	"	23
Ous.	Dotzena.	1'00

Establiment tipogràfic del DIARIO DE GERONA. Pujada de Sant Feliu, núm. 3.

OBRA NOVA

DELIBERACIONS

DE LA

Primera Assamblea General de Delegats

DE LA

UNIÓ CATALANISTA

CELEBRADA A MANRESA EN LO MES DE MARÇ 1892.

Aquesta obra, que conté la llista de Delegats de la Assamblea, discursos que en ells s'hi pronunciaren y llegiren, y las **Basas** definitivament aprobadas pera la **Constitució regional catalana**, se ven al preu de **dos pessetes** en la llibreria de Don Joseph Franquet, carrer de l'Argenteria, Gerona.

LA RECOMANDA

En aquest gran establiment s'hi troba a totes horas un assortit complet de beurels fofrats, de totas unidas, des de l'infim preu de cinch pessetas en amunt. S'envian a domicili. Dirigitse a **LA MONTAFIA**, Cort-Real, 18, - GERO NA.

ESTABLIMENT

TERÁPICH-SULFURÓS

dirigit per los Doctors

D. JOSEPH PUIGCARBÓ

y

D. AGUSTÍ BASSOLS Y PRIM.

Caspe, 7 (junt al Teatre de Novetats). Teléfono, 301
BARCELONA.

Aquest establiment, provehit de tots los avensos moderns, y també de perfeccionades calefacció y ventilació per medi del vapor, está destinat a:

Hidroterapia

Duxes comuns y sulfuroses de totes classes (anémias, nervosis, gastralgies, reumatisme, neurastenia, etc.)

Balneoterapia

Banyos comuns, sulfurosos, medicinals. — Banyos russos. — Bany turch.

Neumoterapia

Ayre comprimit y rarefet, oxigeno, nítrógeno, atmosfères creosotades y altres. — (Bronquitis, catarros crónichs, tísis incipient, asma, etc.)

Sulfoterapia

Que consta de:

- Aygues sulfuroses pera beguda, semblants a les de la Puda, Archena, Betelú, Bagneres de Luchón, etc. (Herpes, enfermetats secretes, limfatisme, escrófula, etc.)
- Pulverisacions sulfuroses (Angina é irritacions herpètiques del canyó, faringitis, bronquitis, etc.)
- Báus ó inhalació (Bronquitis, asma, tós herpes, etc.)
- Vaporari ó inhalació difusa (Bronquitis, catarros crónichs, coqueluche, etc.)

Aquestes aygues—dites Aygues sulfuroses de Barcelona—se usan ab éxit crexent en los molts casos en quins está indicat lo tractament sulfurós. També se despatxan embotellades.

Massoterapia

local y general (girades, torçedures, fractures, reumatisme, etc.)

Electroterapia.

Consulta de malalties cróniques y nervioses, per lo Director DR. PUIGCARBÓ, de les 11 del matí a la 1 de tarde y de 5 a 7 de la tarde.

Consulta de malalties de l'aparat respiratori, per lo Director de la secció neumoterápica, DR. BASSOLS Y PRIM, de 10 a 12 del matí y de 6 a 7 de la tarde.

Establiment de Don Pere Prunell

S'hi trobará un gran assortit de camisas, corbatas, colls y punys, sedas y llanas y demés articles de novetat pera vestits de senyora.

PREUS LIMITADISSIMS

Voltes de la Rambla, cantonada al carrer de Besadé, 26, Gerona

Máxim Fernandez

PERRUQUER DE S. M.

Aygua Minóxima vegetal pera tenyir lo cabell. No té rival en lo mon, perquè a més de sos efectes maravellosos, no taca ni perjudica la pell en lo més mínim.

Aquest assombrós y sorprenent específich, se ven en dita perruqueria, 24, RAMBLA DE LA LLIBERTAT, 24
GERONA

Grans rebaixas al engrós.

També s' troba en venda en dit establiment la

Tintura americana instantánea

JOAN GRIVÉ

Progrés (carrer Nou) 10, Gerona

Aparatos d' il-luminació per gas y petroli.
Serveys complets de cuyna. Cereria.
Instalacions de para-llamps, campanetas eléctricas y teléfonos, a preus limitadissims.

EDICIÓ DE PROPAGANDA
DEL COMPENDI DE LA

DOCTRINA CATALANISTA

PREMIAT EN LO CONCURS REGIONALISTA

DEL "CENTRE CATALA," de Sabadell

Aprobat per la Junta Permanent de la UNIÓ CATALANISTA

Tirada 100.000 exemplars

Forma un opúscul de 32 planes en octau, d' esmerada impresió sobre paper satinat y ab cuberta de color.

PREU: 15 céntims.

Les demandes al engrós al Secretari del «Centre Catala» de Sabadell.

MEDICAMENTS ACREDITATS
RECOMENATS PER LA CIENCIA MÉDICA

Xarop d' Hipofosfats GIMBERNAT

Lo mellor dels tónichs reconstituyents coneguts, desperta la gana, cura l'anèmia, clorosis (colors tristos), malalties medulars, histerisme, insomni; d' efectes sorprenents en les convalescencies: Ampolla 10 rals.

Ví restaurador GIMBERNAT

Probes repetides fetes per distingits facultatius han demostrat qu' era lo «Restaurador» per escolencia, pera combatre l'escrofulisme (tumors frets) raquitisme, caries dels ossos, linfatisme, tísis, debilitats hereditaries ó adquirides, vellesa prematura y totes les malalties quina causa sia la debilitat ó falta de nutrició.

Té un gust agradable, de manera que en comptes de repugnar al malalt, aquest lo pren ab gust. Ampolla 12 rals.

Ví de nou de kola GIMBERNAT

Considerat com aliment poderós d' economia, regulador del cor, estímulant de les funcions digestives y despertador de tot organisme empobrit: Préu 8 rals.

Se venen al engrós

Farmacia del autor Conde del Asalto, 14.—BARCELONA.
Al detall en totes les farmacias.

SUCURSAL JUNCOSA

Plaza de la Constitució, número 13
GERONA.

Casa especial en xocolates, cafés, sucres y thés.

Banch Vitalici de Catalunya

Comp.ª general de segurs sobre la vida establerta a Barcelona

CAPITAL SOCIAL.

10.000.000 DE PESSETES

Capitals suscrits fins al 31º Dezembre 1891	87.949.791-00
Actiu en idem..	15.337.928-87
Sinistres pagats fins a idem..	3.382.316-69
Reserves ó fondos de segur a idem..	4.178.675-62

Les principals classes de segur son:
Vida entera.—Capital pagador a la mort del assegurat a la seva dona, fills ó qualsevol altre persona designada anteriorment.

Mixto.—Capital pagador al assegurat si viu lo dia fixat; ó, immediatament d' ocórrer sa seva mort, a la persona designada per ell mateix.

Terme fixo.—Capital pagador en lo dia fixat sia al assegurat ó als seus hereus. En cas de mort del assegurat s' acaba lo pago de les primes.

Aquestos segurs participan en un **50** per **100** dels beneficis de la Companyia.

SEGURS DE CAPITAL APLASSAT

SEGURS TEMPORALS.—SEGURS DE SOBREVIVENCIA

SEGURS MIXTOS A CAPITAL DOBLAT

Rentes Vitalicies.

Delegat General a n' aquesta Provincia:

Joseph Coderch y Bacó, advocat.—GERONA

Establiment y taller

DE

PAU CASSÀ

PINTOR Y EMPAPERADOR

Magnífichs mostruaris de papers pera decorar habitacions desde 25 céntims a 30 pessetas la pesa.

Cromos, motlluras, transparents y cuadros

Novetat, bon gust y economia

Gerona.—Baixada del Pont de pedra, 14

ACADEMIA DE TALL

y de confecció pera senyoretas, ab lo método més fácil de tots los coneguts y ab Real Privilegi, dirigida per l' autora de dit método

D.ª Carme Miró de Grau

Ab una sola lliçó se poden tallar tota classe de pretes interiors y exteriors.

Classes de 11 a 12 y de 3 a 7.

RAMBLA DE LA LLIBERTAT, 13, PRINCIPAL.

ESTABLIMENT

DE

Don Francisco Sabater

SOMBRERERIA

S'han rebut las últimas novetats per la próxima temporada; los preus sumament económicos.

CAMISERIA.—SASTRERIA PER NOYS

Especialitat en trajos pera col-legials

3, Rambla d' Alvarez, 3

FILL DE FRANCISCO VILARDELL Y COMP.ª

SALT

MOLÍ FARINER

SISTEMAS AUSTRO-HUNGAR Y DE MOLAS

Tant per l' un com per l' altre sistema fan las molts a preus sumament módichs.

SABATERIA

DE

JOSEPH M.ª VENTÓS

Calsat pera senyors, senyoras y nous.

Especialitat pera l' que s' encarregui expressament.